

טהרת המשכן

מרדכי חדד

שליח לשעבר במונטריאול (תשע"ז)

כיום סטודנט סטודנט לפסיכולוגיה וחינוך

לפני שהפרשה מדברת על קרבנות של חנוכת המשכן, היא מציגה מצוות שעוזרות להעלות את קדושת המחנה. זה מתחיל במצוות שליחת הטמאים (זבים, טמאי מת, ומצורעים) אל מחוץ למחנה. הפרשה ממשיכה בהלכות מעילה, סוטה ונזיר, ומובילה לחנוכת המשכן עם ברכת כהנים.

במובן הפשוט, הקשר בין קדושת המחנה לחנוכת המשכן הגיוני. "נקה" את המחנה לפני חשיפת משכן ה' בקרבנו, וסיים בברכה לאומה. זה כנראה הרעיון מאחורי מיקום המצוות האלו בנקודה זו בפרשה. אולם על סמך הגמרא (גיטין ס א-ב), היחיד מבין המצוות הללו שנצטוו בפועל ביום חנוכת המשכן הייתה זו של שליחת הטמאים.

שמונה פרשיות נאמרו באותו יום, שבע מהן עסקו במשכן עצמו. רק מצווה זו עסק במעמד המחנה. מדוע אם כן נאמרה מצוות הוצאת הטמאים מהמחנה דווקא ביום זה?

הרב משה כהן, רב היישוב מעון, אומר שחשיבות המצווה כאן היא להראות שלמרות שהשכינה תשכון מעתה והלאה במשכן, מחנה ישראל עדיין קדוש. זה היה חשוב כדי להבהיר לבני ישראל דווקא ביום חנוכת המשכן - שהשכינה לא משאירה אותם כדי לעבור לשכון במשכן בלבד, אלא שהמשך קדושתם של המחנה היא חלק חשוב בשמירה על המשכן.

פרשת נשא קושרת בין קדושת המחנה לטהרה. עם מעמדנו הטמא וחוסר יכולתנו להביא קרבנות או לזהות צרעת, נראה שאין שום רלוונטיות מעשית למצווה זו כיום. זווית רלוונטית יותר נמצאת בפרשת כי תצא, (דברים כ"ג ט"ו) הדנה בקדושת המחנה בקשר לרמת ההיגיינה והצניעות הראויים למחנה יהודי בזמן מלחמה. זה בא ללמדנו שקדושת המחנה הוא הרבה מעבר להיבט הטהרה.

מסר זה חשוב במיוחד כיום כאשר לצערנו אין לנו מקום פיזי לה' בקרבנו. אנחנו צריכים לזכור שהמקום שה' שוכן בו בצורה הכי עקבית עלי אדמות הוא המחנה שלנו. לאחר שנים רבות של גלות, המאה האחרונה ראתה את הקמתו מחדש של "מחנה בני ישראל" עם יהודים המגיעים מכל העולם בחזרה הביתה לישראל. עם הקמה מחדש זו באה אחריות עצומה - עלינו לזכור שהשכינה של ה' שוכנת בינינו ולקחת חלק פעיל בשמירה על קדושת המחנה שלנו.

לתגובות: mjhadad18@gmail.com